

РЕШЕНИЕ

№ 21153

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **812** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. М. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], Зона Г 23, вх. А, ет. 4, ап. 14 и със съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], сутерен чрез адв. К. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0274-000164 от 28.12.2023 г., издадена от Ф. В. Б., на длъжност Началник РУ към ОДМВР-С., РУ И., с която за извършени от Л. П. М. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на последния е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „Нисан“, модел „М.“ с рег. номер С. за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна, поради липса на компетентност на органа респ. незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че обжалваната заповед не е издадена от териториално компетентен орган. Излагат се доводи във връзка с нарушения по повод издадения АУАН. От мотивите на заповедта не можело да се направи извод, че жалбоподателят е извършил нарушение, така, респ. кое лице е извършило нарушението, в какво се изразява и дали извършителят е водач, собственик, упълномощен ползвател или длъжностно лице, дали допуска или предоставя управлението на МПС на лице. Тази неяснота водила до нарушаване на правото му на защита. Заповедта се явявала немотивирана, като липсва неин

задължителен реквизит по чл. 59, ал. 2, т. 4 - фактически и правни основания за издаване на административния акт. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява лично и не представлява. По делото е депозирано становище, в което се поддържа жалбата и се моли оспореният акт като незаконосъобразен. Претендират се разноски по делото, съобразно представен списък.

Ответната страна, редовно призован, не изпраща представител, в депозираното по делото становище, е взето такова за неоснователност на жалбата по изложени в него съображения. Не претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 23-0274-000164 от 28.12.2023 г., издадена от Ф. В. Б., на длъжност Началник РУ към ОДМВР-С., РУ И. за извършени от Л. П. М. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на П. М. М., в качеството му на собственик на л.а марка „Нисан“, модел „М.“ с рег. номер С. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водача на МПС Л. П. М., при управлението на л.а „Нисан“, модел „М.“ с рег. номер С. на ТП-822 в района на 31км с посока на движение от [населено място] към [населено място] и след извършена проверка било установено, било установено, че водачът не е представил СУМПС, като след направена справки из масивите на МВР било установено, че СУМПС било отнето с административен акт. Това представлявало нарушение на чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП и за което на водача на МПС бил издаден АУАН серия № GA694231/26.12.2023 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от

ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповед № 8121К-7593 от 17.06.2021 г. на министърът на вътрешните работи и заповед № 5173-2035 от 14.04.2022 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от началник на РУ на ОДМВР изрично изброени в т. 1.4 от заповедта, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводите за нищожност на акта са неоснователни.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена втората хипотеза, а при нея, ПАМ се налага на собственика. Доводите релевираны в жалбата, че липсва яснота относно това, кой е извършителят на нарушението се явяват неоснователни. Доказателства в обратна насока не са ангажирани от страна на жалбоподателя.

Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да

управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

По делото не се спори, че процесното МПС е собственост на жалбоподателят П. М. М., както и не се твърди, че водачът на МПС е различно лице от Л. П. М., за което лице при извършената проверка било установено, че е отнето СУМПС по административен акт – издадена ЗППАМ № 23-0274-000160.

В настоящото производство не са представени никакви доказателства или други данни оборващи констатациите в съставения АУАН № GA694231/26.12.2023 г., който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя.

В разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е предвидено, че принудителната административна мярка се прилага за срок от шест месеца до една година. В конкретния случай компетентният орган е определил минимално предвидения в закона срок - 6 месеца, което обуславя извод за съразмерност на наложената ПАМ.ЗППАМ е съобразена и с целта на закона, регламентирана в чл. 1, ал. 2 и чл. 171 от ЗДвП, а именно опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения.

Релевираните в жалбата доводи относно развилото се административно-наказателно производство и твърденията за допуснати нарушения в това производство са ирелевантни за настоящия спор. Макар двете производства да са породени от един и същ юридически факт имат самостоятелно съществуване. Това произтича и от техния характер: ПАМ имат преустановителни, възстановителни или превантивни функции – в случая процесната ПАМ има за цел да пресече и преустанови извършването на следващи нарушения, докато с АУАН се установява конкретно извършено административно нарушение, а с НП се прилага санкцията на съответната административноправна норма. ПАМ от своя страна няма санкционен характер. Същата се налага с оглед обективното извършване на посоченото нарушение, има за цел неговото преустановяване и превенцията срещу последващи неправомерни деяния.

При наличие на предпоставките на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. С оглед на гореизложеното, при извършената проверка за законосъобразността на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл.146 от АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона. Жалбата на П. М. М. се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

От ответника не са претендирани разноски, поради което такива не следва да му се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София

-град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. М. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], Зона Г 23, вх. А, ет. 4, ап. 14 и със съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], сутерен чрез адв. К. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0274-000164 от 28.12.2023 г., издадена от Ф. В. Б., на длъжност Началник РУ към ОДМВР-С., РУ И..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ